

чні представники інформують нас завжди-годи. Але про фованко-німенські розмови і про ноту, яку має бути відповіддю Німеччині і яку Ерро викінчує — не знаємо нічого...

Я знаю з певних документів, що в Кенігсбергу і в самім Данцігу приготувано все з військового боку і в сфері почітних засобів, щоб своєю безпосередньою мобілізацією піддержати всякий офіційний рух проти нас. Перед численними поважними загрозами, в обличчя хвилюючої непевності дипломатичних переговорів, маюте відколення, що сприяють на армію в винятковою моральною силою, в якому, крім цього населення виступає в сенсі іїною (і) швидкодією, повною надій. Що-року родиться мільон Польків більше на світі. Ми доказали вже великого діла: в двох роках 45 днів, може (і) 70; чотири мільони людей готових до мобілізації; сорок фабрик амуніції, які заспокоюють уже половину наших потреб і одержують замовлення з чужини; воєнні школи, міцна організація генералів. Штабу — ось що ми зробили і що надалі будемо досконаліти, щоб Польща була в силі дати відповідь у хвилині, коли на неї нападуть. Ми є пристрасно миролюбиві. Ніщо не вводить нас у більший жах, як думка про війну. Віримо всім серцем у величезну працю, яку веде Ліга Націй для гарантії миру. Але коли чуємо погрози одночасно з Берліна та з Москви, коли майже вся преса такої великої країни як Англія рахується з радісною можливістю, що наша територія стане предметом шматування та торгування, ми привнедені думати про бутуччину, коли не хочемо бути легсершими алогічними. Ми не вагаємося перед ніякою жертвою і ми привнедені наложити на себе цього року воєнний бюджет 750 мільонів золотих. Крім нашої постійної армії, складеної з 300.000 людей, маємо корпуси спеціальної кавалерії для оборони наших східних кордонів і 30 батальонів піхоти проти Литви. Це зусилля на-

клали на нас невідхильна konieczність. Треба, щоб знали, що в той день, коли торкнуться п'яти нашої національної території, вся Польща встане до немилосердної битви. А не легко задушити нарід, який має 30 мільонів мешканців (і) і який домагається лише права на своє існування.

Здається, що не один читач на чужині буде добре чутихатись у потилицю, щоб розчоломкати, чому воєнний міністр говорить про нарід, який має 30 мільонів мешканців! Це нова термінологія має переконати Французів, що Польща є зовсім такою самою країною, як Франція, де населення на різних частинах території розмовляє різними мовами та говорами, але всі почувують себе членами одної національності.



РІК ОСНУВАННЯ 1860.

ВИНА

австрійські
угорські
іспанські
грецькі
італійські

французькі коняки, меди

поручає ФІРМА

Макс Вікель і син

Львів, вул. КРАКІВСЬКА 14.

1795 Телефон 805. 1-2



Українська радянська преса й українізація.

Київська шодання українська газета „Більшовик“ вітне за своє поширення. В ній ціли містять викази окремих інституцій і організацій, в поданням числа робітників чи службовців і числа примірників „Більшовика“, яке для тих робітників чи службовців передплачується, закликаючи дотичні інституції й організації до збільшення передплати. Одночасно знаходимо в „Більшовику“ цікаві відомості про стан українізаційної акції серед кнївського робітничого авангару, які дістаються до газети у зв'язку з заходами коло її поширення.

Приглаємося шій справі ближче, бо вона має великий загальний інтерес.

Трамвайний парк ім. Т. Шевченка має 360 робітників, „Більшовик“ передплачується всього 10 примірників, гурток українознавства налічує 12 осіб, стінна газета має лише український „куток“, отже ведеться по російськи. Передплата на „Більшовика“ гальмується ніби-то через те, що „Більшовик“ не вміщує всіх повідомлень Демківського партійного комітету.

Товарна станція Київ II. Три місцеві комітети об'єднують 1688 робітників, „Більшовик“ передплачується 11 примірників. При загальному Клубі існує гурток українознавства, який числить 50 членів. Стінна газета „загальна“, себто російська, з українським „кутком“. Передплату „Більшовика“ гальмує „незнання української мови“!

Залізничні майстерні (ім. Домбала I) мають 250 робітників, стінна газета ведеться виключно на російській мові, гурток українознавства числить 20 осіб, передплатників „Більшовика“ 3.

Кишечний завод і різниці — 250 робітників, організація гуртка українознавства гальмується тим, що нема провідника, передплатників „Більшовика“ 12, а стінній газеті є „куток“ українською мовою.

Перевозобробочна фабрика ім. Боженка — 220 робітників, передплатників „Більшовика“ 4, гурток українознавства числить 12 осіб, стінна газета ведеться на російській мові.

Райвиком Січнєвого Повстання — 250 робітників, передплатників „Більшовика“ нема, бо „хто не знає української мови“! Гурток українознавства напередодні організації.

Перша Фабрика Ваутта на 410 робітників і службовців передплачує 4 примірники „Більшовика“, Державна Гарбарія на 506 робітників і службовців — 4 примірники, „Завдуб“ на 205 робітників і службовців — 17 примірників, „Українілс“ на 114 співробітників — 11 примірників і т. д.

Це факти щодо робітничих осередків. А ось кілька прикладів щодо вищих шкіл і інших культурних інституцій. Губерніальна партійна школа передплачує 40 прим. „Більшовика“, Вища Військова школа ім. Кам'яна — 11 прим., Сільсько-Господарський інститут — 76 прим., Інститут ім. Лисенка — 6 прим., Політехнічний інститут 55 прим., Державна Опера на 294 осіб — 2 прим., а Театр ім. Шевченка, Цирк, Держкіно — нічого не передплачують. Всі перелічені школи й установи числять сотки студентів, професорів, артистів, служби.

Як причину слабого поширення „Більшовика“ серед робітників подається відсутність повідомлення з місцевого робітничого життя і незнання робітниками української мови. Але одна і друга причина, не тільки незручний викрут керівників культурним життям робітників, бо „Більшовик“ досить багато місця присвячує місцевому робітничому життю, цілі шпальти його заповнені місцевою загальною і спеціальною партійно-робітничою хронікою, а кнїське робітничтво в переважній своїй частині складається з Українців, які не можуть не знати української мови і не говорити нею і навпаки, по московськи говорять людина, з українською мовою.

Причина слабого поширення „Більшовика“, як і взагалі української

М. ВОЗНЯК.

28)

Шевченко й княжна Репніна.

(Докінчення.)

Тільки що в її серці спалахотів так весело чистий вогонь захоплення для всього безгрішного, — а що краще від кохання? — аж тут його заливають, гасять, але не все пропало; в глибокій недоскопній захисті серця скрилася одна іскра, вона зберігається до часу, вона дала і безсилля, але вона пануватиме... Що? нею? Серце в неї так відрадно — болізно стискається — потому бється так сильно, немаче хотіло вискочити, її душно, її холодно, її так весело, так благословенно — рахунок часу для неї вже не арбузний — вона хотіла б, щоб завжди так було. І щож? Вона для всіх насиди та сама, модно одягнена, сидить побіж матерії, говорить про строї, танцює з дурнем і всміхається до нього... — але ось вона бохко обводить очима тих, що оточують її, — і раптом спускає їх. — О щастя, це він... вона радісно підносить вії й випинає погляд, повний кимовільних нестощів, радості й надії, на огненім погляді того, що слідував за нею; — вона відчула його, він обливав її то холодом, то жаром, під впливом його вона віджила новим життям, широким, вільним, вона розуміє поєшту, вона переродилася, в ній кохання убило гонористі. Що для неї строї, світ, краса, успіхи? Їй не треба нічого крім нього! Він воле нею, ним вона чисто радіє, ним плаче, ним розуміє тяжкість людської нагани, ним вона гордиться, за нього молилась, для нього бажав, для нього живе! А він! Вона для нього десь-та й не остання... побарився й кинув... „Я не варту була його, й помилилася, мені видавалося, що він мене кохав, мамуя правду каже, що не треба й вірити!“ Все тьмане, все холодне, так нудно, так сумно... такі одноманітні, які, такі безсонні й страшні ночі... І вона зрозуміла, що є на світі неправда... І вона повірила, що так мусить бути, вона тихо скорилася, худілася, успокоїлася — й піддалася. — І ось вона знову встала знову захоплюється ба-

лями й квітами, не польовими, а холодними мертвими зникками красунь матери-природи! Вона слухав пустих компліментів і надутих фраз; гонористі відроджується й старається заволодіти осиротілим місцем кохання. Деколи їй сумно, вона плаче й зітхає за промінятим минулим... вона вже не з довіряє, а з журою, хоча завжди ще з адячистістю, приймає данину серцею або навіть коротку уважливості; — однак віра в щастя не вбита в неї, вона тільки налякана, і ось вона знову кохав, знову страждає, знову дождає й не пождеться!.. минають дні, минають роки й їй 25 років.

ДВАДЦЯТЬПЯТИЛІТНЯ.

О як оповісти страшне страждання, що стає насущним хлібом! Вона в'яне, сохне, старіється, а серце молоде, незмінно молоде, оплакує в самоті своє минуле! А ніхто не розуміє, а вона чужа між своїми, в ній бушують пристрасті, вона пізнала володарство кохання, минув час покірної слухливості, заздрість гризе й гложде серце, вона то погорджує собою, то їй так жаліє себе самої, в ній клекоче кохання — а життя, життя доброго тону, холодне, одноманітне, мучить її, впроваджує її в скаженість — вона хоче кохання, воно мусить бути її уділом, вона може западати його, вона відріє щастя на того, котрий повірить їй... він знайшовся — — — одначе приличність, ця гидра в фізмах з рум'янцями й блисками, страхопуд для дванадцятилітньої дівчини, перемінюється для неї в кат і позбавляє її щастя... Він випинився й чекав... перейшов поза неї... і ось він кохав нішу, нішу він називав своєю. Порожнява, холодність, утом... Але вона знову береться йти далі своїм тяжким шляхом. Чистий вогонь кохання вразив її, вона здається на блудній огні, вона все, що їй попало, кидає в безодню серця, щоб угамувати його жаждобу — але все надаремне — серце не приймає не свого — йому потрібна правда, дрібні, але стидки привиди розятрують щораз більше його рани. Страшна думка вкрадається в неї, вона боїться стати недоброю, вона знайомиться з підозрінням, їй адяється, що вона на любить своїх, що вона й матір уже не так без виракування, палко повсякчасно любить, як любив... Вона

втікає від себе, шукає в кнїгах хоча хвилюго забуття страждань, болізнних думок — і щодна находити у них? Нечистий вогонь, що розмалоє її... Холодний, нудний опис потування, котра шарпає її... не той, не той — і завжди на той. І вона знову втікає від себе, страждання нарікання... І ось розум триумфує... серце замовкло, втомилоса, переважує свої рани... розум, що цілком був на боці, коли вона сподівалася й кохала, тепер шароє, прийшла його пора; нудження панування, добре, коли він був слугбою серця — але засідати на першій місці — о ні, його триумф втомлюють, навдоді сум, копають щораз глибше безодню душі. Вона сирота, шукає, ще сподівалася, ще обдурена. Вона ще стоїть на святій горі, але ось вечоріє... мряка стелється... тьмяно з її очей, — сонце сідає — віра погасла... вона поринає в темряві — й сходять із гори, разом тако... потому все швидко, швидко... О Боже! Ти один можеш зупинити її — в підійхти гори провалити — вона там гине, але для тебе мовляв чуда й ти забавив уривати її, твоє світла ласка аупинила страждання. Вона грішила! Вона згине! — Але слаба, — але ти сильний! Вона святині! — Але ти Спаситель! Вона вірні, вона врятована, вона свободна! Минули дні, минули роки, і їй 35 років.

ТРИДЦЯТЬПЯТИЛІТНЯ.

Що таке стара діва? Віра з вірвання струнами з анімокою одної — струни християнської любові, що служуть їй напаче містком, перекинутим через безодню, по хім вона переходить до людей і люде до неї. В шій безодні серця світиться справжній віра, в усіх вірваних струни від називання ласки полинули до неї й та, котра вистраждала тут своє серце, очікує там сто разів більшої слави, радості, любові, ніж як могла б мати на шій зводній дольній, колиб лишидися, цілими всі струни її віри.

— О —

Ще минули роки, ось одинока жовка, на гробовім камені висічені такі слова: „Пойдіте всі труждаючіся й обременені й азь упокою ви“.

культурної роботи серед робітничих Київ, лежить денде, а саме в неукраїнським складі керівників робітничим культурним життям, від яких залежить, що мають читати робітники, які газети для них передплачувати, ахладати чи не ахладати гуртки українознавства і т. д. Ш керівники в багатьох випадках, а саме не роблять ніякої української роботи, гальмують її, бо їм, як чужим по національності і культурі людям, чужі культурні інтереси України.

Те саме можна сказати про керівників школами й іншими культурними установами. Все це переважно зайшли люди, або місцеві асимілятори з поміж різних народностей, байдужі до розвитку української культури. Тим тільки можна пояснити, що артисти (які іронією не титують української газети, що студенти вищих шкіл, до яких приймається їх тільки по аложенню іспиту з української мови (такі розпорядки існують), не бачуть в шкільних стінах єдиної місцевой української газети.

Всі ті люди, в руках яких лежить просвіта справа, особливо коли це з комуністи, дуже бояться українського шовінізму, але самі поступають в українських культурних справах так, як чистокровні московські шовіністи й асимілятори очевидно російські.

Яскравим підтвердженням цього тай послужить такий факт. На недавній губернійській партійній конференції Київщини голова ради народних комісарів Чубар виступив з промовою, яку анголосив в українській мові. Це було для київських партійців чимсь таким непривичним, що Чубар почав діставати записки від членів конференції з домаганням говорити по російськи!

Не знати, як повівся супроти такого нахабного домагання голова українського правительства. Але секретар губкому партії, недавно приїздив до Києва Москва Постишов, застилався за своїх товаришів і сказав між иншим таке: „Писали записки такі тт., що їм давно треба було б балакати по українськи, навіть таі, що все життя живуть на Україні... Це каже не про те, що ми у своїй практичній роботі не навчилися балакати українською мовою, але про те, що б а ж а н и я декотрих балакати цією мовою... Фаховіші, навіть гарних фаховіші, ми „лишибасмо“, як що вони не хотять вчитися української мови, а поруч цього фаховіші часто сидить керівник-комуніст, що не більше його розуміється в цій справі...“

„Справа з українізацією стоїть не гаразд“ — кавав Постишов, з приводу того домагання київських комуністів, щоб Чубар говорив до них по російськи. І буде стояти не гаразд доти, доки оті комуністи будуть керувати українським культурним життям, доки їх хтось, чи шось не „вишибне“ з їх становища і не пошле туди, де їм місце, до Росії. На Україні культурна справа мусить бути в українських руках. Тільки українські руки можуть творити українську культуру, тільки Українці можуть бути провідниками культури серед робітничої української маси. Ось на ці справи повинна звернути увагу редакція „Більшовика“, коли їй залежить на поширенню свого денника. Як того Українців „українізують“ Москва, Жиди й Поляки, не допускаючи, щоб вони самі зайнялись цим ділом, так довго російська „Пролетарська Правда“ буде в тих руках, до яких не може дістатись „Більшовик“.

З другого боку жалі і плачі „Більшовика“ і наведена ним статистика — головню щодо суто українських установ, як нпр. театри — вказують проречисто, що українська радянська преса не поцінюється тому, бо вона а ж а

Чи Ви післали вже даток на допомогу Голодному Селу?

ЦЕНТРАЛЬНА ПОЖЕРТВ: Центральний Кооперативний Банк (Криваний Союз Ірредиктовий) — Львів, Ринек 18. — Число монет 14.000.

альонна“, вузько-партійна, комуністична. Російську більшовицьку пресу передплачують під примусом, української більшовицької не передплачують не тому, що вона уковінська, а тому, що більшовицька!... Х.

На Гуцульщині.

Образок сучасного лихоліття.

(Голос польської преси).

Недавно подана ми за „Львівським Людом“ допис згого, „обсерватор“ про косяцького князя Секецького й ті аліди, які теппіт Гуцульщина під обухом міністрів адміністрації (га. „Пло“ ч. 63). У названій газеті показався дальної допис того самого автора, і ми передрукуємо його як характеристичний образок сучасного лихоліття. — Ред.

У попередній кореспонденції агадано про дівачість старости Секецького і що т. да комісія. Оне агоку кілька фактів з діяльності тих комісій і самого Секецького, а ці факти аскраво ілюструють пануючі у нас міждисни. В громаді Комісія п. Станіслав Равіч-Пшибилівський, б. поміщик, які й вже перед кільканадцять роками пребралася маєток. Лишлася йому лише шалхетська фантала, ну й життєві анімоги відомо до шалхетського стану. П. Равіч-Пшибилівський утримує в Криворівні цілий гарн дробовик, отже клатчик гірської землі не вистарчає йому на покриття навіть найпримітивніших видатків шалхетича. Отже меш „шалхет-земля“ мусить з кончесті понукати пиних джерел доходу. Староста Секецький прийшов йому з братерською допомогою. П. Равіч-Пшибилівський сечин колись з мілланченя в комісії оо, зупити дві класи гімназії—тих самим придбав усі кваліфікації на посаду рикондового комісара і адміністрації громадського майна. І ось від трьох літ п. Равіч-Пшибилівський адмініструє маєтком в громаді Криворівня. В міжчасі селізе з Криворівні двічі рубали дерево на будову шкільного будинку в Криворівні, двічі азовили дубовіс деревом над славний Черемох (річ ясна, безплатно, т. а. „шарапоною“), ну і двічі будували дерево „аисувалося“. „Зисуте“ дерево за безцінь купили спекуланти і продали зі зиском. Тепер п. Равіч-Пшибилівський, чутини на розвиток освіти місцевого населення, приступаве отрете до вирубу дерева на будову школи.

Коли перед двома роками уряд приступив до салиці фінансів, п. Пшибилівський на власну руку оподаткував поданокних господарів, нпр. одного господаря на суму 20 доларів, другого 10 доларів і т. д. Гуцул зжився з цим, що треба платити урядові податки, то й кожний Гуцул своїм оу влатив належний на цього клерич-фент на руки п. Пшибилівському. Отак до мінімального дня ніхто з тих неграмотних людей не отримав з дирекції Банку Польського посидку на закупелі акцій. Колюк вісний почали на селі ремствувати, тоді п. комісар алив, що дирекція Банку Польського маєщ акції прийшло селянам... дхлі до церкви. Це, коляк, буде і Господей ххлі і селозі користь. Селізе від року тужо викидають того дхлі, але лзвону ще не відхліто — шось там у фабріці поспувалося.

Жають селізе терпеліко і мовчать, — чекують на нову веру Господню. У сусідню селі й селізи платити громадські податки по 5, а найвише по 9 алогах, а в Криворівні п. Пшибилівський приказав платити податок по 50 ба навіть по 80 хліб від хати. Не хотять вже й бжонких хліб від церковного дхліву, коби тільки а дорож даски злімлено їх від отого поного тггару.

Во й п. Пшибилівський зрозумів скрутно стачошче своїх підданых і оголосив перерв двох тижнях, що в дорож даски даюс усім мешканцям позовому належного на них податку, — але другу половину мусять алатити, бо викише „голонна зрада, арешти, делегация львівського суду“.

Староста Секецький має різні джерела доходу.

Шеф ветеринарії при станіславівським повітовій абороні категорично купуватиме Гуцульську худобу на селі. Це розпорядження було пошкитоване ветеринарними оглядами (щоби не вивозило з селі хорої худоби) та оглядами економічними, щоби спекуланти не видурмановали Гуцульську худобу за безцінь (на торзі у місті Гуцульщина шаліше організується у щіах, маюч конкураційні оферти). Староста Секецький не приразе того розпорядження і ріжким спекулянтам дає під себ писемні дозволи на закупку кількох штук худоби для апровації міста. Очевидно, такий дозвіл мусить бути раніше відомо остемпльований. Такий дозвіл а важкий на протг двох тижнях, а потім

нова ставлення подата — ну і новий до зліа і так а кувко Малею“.

„Кольєс“ а кувко польської обсерватор тої Іденті — нххетською Польшею преліка Яболовські а Вишнелескі часом правом, часом дівом... І дхутесь ані, що повторюєш ті часи да відозжоні польської ресублики і а своїм а дхутячачі шукає допомоги у — Тугута.

Як переведено шкільний плєбісцит?

Викля громад Бріащини, які анісли шкільні дхлывації з домаганнями української мови навчання.

Повіт Броди:

1) Берези 51 дек. за 72 діт., 2) Берлин-Мілко 48 дек. за 65 діт., 3) Біляшів 72 дек. за 93 діт., 4) Подири 22 дек. за 27 діт., 5) Боратин 49 дек. за 64 діт., 6) Броди 100 дек. за 139 діт., Бучина 49 дек. за 45 діт., 7) Чехи 135 дек. за 140 діт., 8) Черниця 62 дек. за 106 діт., 9) Дубе 102 дек. за 140 діт., 10) Дудичі 22 дек. за 45 діт., 11) Дітківці 57 дек. за 88 діт., 12) Гаї діткорельські 61 дек. за 83 діт., 13) Гаї чхецькі 30 дек. за 43 діт., 14) Гаї переліські 68 дек. за 80 діт., 15) Грималівка 42 дек. за 54 діт., 16) Голосковичі 52 дек. за 52 діт., 17) Горушів 52 дек. за 89 діт., 18) Ясенів 87 дек. за 111 діт., 19) Ясенів 72 дек. за 93 діт., 20) Явничих 38 дек. за 53 діт., 21) Кадлубики 41 дек. за 44 діт., 22) Калотка 32 дек. за 48 діт., 23) Конюшків 66 дек. за 86 діт., 24) Козаля 62 дек. за 78 діт., 25) Кутище 40 дек. за 69 діт., 26) Лабач 29 дек. за 44 діт., 27) Лагодів 31 дек. за 46 діт., 28) Лешнів 54 дек. за 73 діт., 29) Лешнів-Корольова 14 дек. за 20 діт., 30) Литовсько 41 дек. за 55 діт., 31) Накваша 117 дек. за 117 діт., 32) Немеч 50 дек. за 55 діт., 33) Оршківич 44 дек. за 52 діт., 34) Писки 34 дек. за 44 діт., 35) Підхамні 43 дек. за 57 діт., 36) Помикав 71 дек. за 101 діт., 37) Помикавці 95 дек. за 133 діт., 38) Попільні 61 дек. за 73 діт., 39) Ріжів 45 дек. за 50 діт., 40) Стані Броди 44 дек. за 59 діт., 41) Суходолів-Гаї 29 дек. за 44 діт., 42) Суходолів 18 дек. за 22 діт., 43) Суходолів 95 дек. за 103 діт., 44) Шалхет 42 дек. за 60 діт., 45) Ширів 39 дек. за 53 діт., 46) Стиберівка 49 дек. за 57 діт., 47) Тетинківці 39 дек. за 61 діт., 48) Верелівка 53 дек. за 79 діт., 49) Волохи 42 дек. за 62 діт., 50) Височко 48 дек. за 64 діт., 51) Заболотні 92 дек. за 142 діт.

Загалом на 62 громади внесло 51 громада 2825 декларацій за 3400 дітей. — Акті з деклараціями не перевело 9 громад з деклараціями не польських, 1 німецька і 4 українські а то: Чепелі, Памківці, Шишківці і Звиналь.

Голод.

Бюлетень Кривого Комітету Допомоги „Голодному Селу“.

Ч. 1. квітень 1923 р.

Діальніст Комітету Праці.

Комітет випустив і розіслав обіжнік до громадських діачів на провісінні в ахліком до організації місцевих комітетів із докладними аказівками.

Справа легалізації Кривого Комітету Допомоги „Голодному Селу“.

Президія Кривого Комітету Допомоги „Голодному Селу“ на домагання львівської дирекції поліції зробила внесення до львівського воєводства про легалізацію Комітету. Внесення зроблено 1. квітня 1923 р.

Організаційний рух.

У Львові утворився Місцевий Комітет Допомоги „Голодному Селу“, під проводом п. інспек. І. Ліщинського.

В Рудках аорганізував Місцевий Комітет під проводом б. С. Кульчицького.

Репресії.

У Львові д-р Д. Левницький аніс 10. квітня ц. р. до дирекції поліції подання про скликання віча, присяченого справі голоду, з амени Кр. Комітету Допомоги „Голодному Селу“. 12. квітня ц. р. дир. поліції Райнлендер заборонив скликати віче.

„Голодний Хліб“.

В селі Михалевичах пов. Рудки почався справжній голод. Нема ані

хліба, ані картоплі. Деякі селяни посилають дітей в поле аборати торішню амералу бульбу; і а неі пачуть плічки, — це т. а. „голодний хліб“.

Становище в Рудеччині.

В пілому повіті, майже у асіх селях брак хліба і навіть картоплі. Наприклад: в селі Вошанів багачий господар Василь Городиский, що має 15 морів для харчування своєї родини, яка складається з 9 душ, до нового збору має лише п'я кірця аблиа і 9 кірців бульби. Дхлятого, щоби купити насіння на асін, мусь продавати корову. Багато поля необібно іза браку насіння. Селізе прозують худобу за безцінь. Становище ускладнюється повним браком заробітків. Багато фільварків а повіті розаарцельовано між Маурів. Таким чином селізе страіації тай заробітки, які мали давнійше, з огляду на неурожай багато місцевих діачів поаповідало своїй службі.

ОСТАННІ ВІСТІ.

Бріан творить уряд.

Президент Думерг поручив Бріанові утворення кабінету. Де Мона і Робіно на конференції з Бріаном підкреслили кончесті негійного створення тимч. кабінету виключно для переведення в обох палатах парламенту ухвалення конвенції, що нормувала би старобігу банкнотів. Кабінет потім негійно подався би до димсії. Окруження Поанкаре вважає, що снід утворити уряд нар. зживення, що обіймав би всі партії з соціалістами. Деякі політики говорять тем про можливість розавання парламенту і нових виборів. Найправдоподібніше адається Бріанові утворити уряд. Залежить це дуже від соціалістів. Бріан звернувся до них з проложенням, щоби аійшли в склад уряду. Вони застергли собі відповіль до вторка попел. Коли дадут позитивну відповіль, Бріан у середу проложить президентові респ. лісту уряду. З огляду на непереліраючу в асобах акцію правні, соціалісти найправдоподібніше змінять своє дотеперіше становище кооператів з місцанськими елементами і аступлять до Бріанового уряду. Не без впливу на зміну тактики соціалістів з кандидатура Гінденбурга на президенті Німеччини. Бріан прибув до Елісейської палати і адавав президентові републики звіт із висліді нарад з Робіно, Де Мона, Вінес, Орло, Беранжером і инш. політиками. „Н. Вр. Тгт.“ повідомляе, що париські політ. кола уважують можливою комбинацію: або другий уряд Еріо, або Бріан — Люшар.

Творення бельг. уряду.

Як повідомляе „Соар“ місію утворення бельгійського уряду поручать котромус із соц. політиків.

Конференція М. антанті.

Білгородська „Правда“ повідомляе, що на конференції Малої антанті 3. V. в Букарешті обговорюватимуть передусім справу визнання СРСР. Дхльше важною темою буде наддунайська конфедерация і приступлення Польщі до м. антанті. „Ческе Слово“ перепечує ці вісті.

Маркс—Гінденбург.

Вибороа боротьба між Гінденбургом і Марксом почалася. І републиканська партія і праві оголосили відозан, які азівають поіратити своїх кандидатів. Кандидатура Гінденбурга стрінулася з великими астерженнями в колах німецьких промисловців. Вони побоюються утруднелі у торговельних переговорах із Францією а причини аисунення Німеччиною шсарського кандидата.

У ДЬВОВИ ВЪДЪ ДИТЯТИНОГО З.